

BP MARK A. PIVARUNAS CMRI

**HARMONIA I SPÓJNOŚĆ NAUCZANIA
KOŚCIOŁA KATOLICKIEGO
DOTYCZĄCEGO CHRZTU PRAGNIENIA**

KRAKÓW 2018

www.ultramontes.pl

Harmonia i spójność nauczania Kościoła katolickiego dotyczącego chrztu pragnienia

BP MARK A. PIVARUNAS CMRI

Kiedy rozpatrujemy nauczanie Kościoła katolickiego na przestrzeni prawie 20 wieków, musimy podziwiać wspaniałą spoistość i harmonijność Magisterium (władzy nauczycielskiej) ustanowionej przez Jezusa Chrystusa. I nie mogło być inaczej, jeśli zastanowimy się nad słowami naszego Boskiego Zbawiciela skierowanymi do Apostołów: "Kto was słucha, mnie słucha" (Łk. 10, 16); "Idąc tedy, nauczajcie wszystkie narody... wszystko, cokolwiek wam przykazałem. A oto ja jestem z wami po wszystkie dni aż do skończenia świata" (Mt. 28, 19); oraz "...a cokolwiek zwiążesz na ziemi, będzie związane i w niebiosach" (Mt. 16, 19). Jakże pięknie wyraził to w swojej encyklice *Satis cognitum* Papież Leon XIII: "Gdyby (Żywe Magisterium) mogło być w jakikolwiek sposób fałszywe powodowałoby to ewidentną sprzeczność, gdyż w takim wypadku to sam Bóg byłby autorem błędu".

Odnosi się to w szczególności do nauki katolickiego Kościoła o chrzcie pragnienia. Gdy uważnie przyglądamy się nauczaniu Papieży, Soboru Trydenckiego, Ojców i Doktorów Kościoła, Kodeksowi Prawa Kanonicznego z 1917 roku oraz jednolitej i powszechnej nauce katolickich teologów, znajdujemy tam wspaniałą harmonię.

To kompendium nauki Kościoła katolickiego na temat chrztu pragnienia zostało opracowane z tego prostego powodu, że niestety od czasu do czasu pojawia się niewielka liczba zagubionych dusz, które odrzucają to nauczanie i na nieszczęście stawiają własne błędne interpretacje ponad jasne i konsekwentne nauczanie Kościoła katolickiego zawarte w jego uroczystych orzeczeniach oraz w zwyczajnym powszechnym magisterium.

Kościół triumfujący (*Ecclesia Triumphans*) niszczy herezję;
w tle święty Sobór Trydencki (Pasquale Cati, 1588)

Sobór Trydencki

W dokumentach SOBORU TRYDENCKIEGO (1545-1563) znajdują się dwa wyraźne odniesienia do chrztu pragnienia:

Kanony o sakramentach w ogólności: (Kanon 4):

"Gdyby ktoś mówił, że sakramenty Nowego Prawa nie są konieczne do zbawienia, ale zbyteczne, i bez nich **lub bez ich pragnienia** (*sine eis aut eorum voto*) ludzie otrzymują od Boga łaskę usprawiedliwienia przez samą wiarę, chociaż nie wszystkie są konieczne dla każdego człowieka – niech będzie wyklęty".

Dekret o usprawiedliwieniu: (Sesja 6, Rozdział 4):

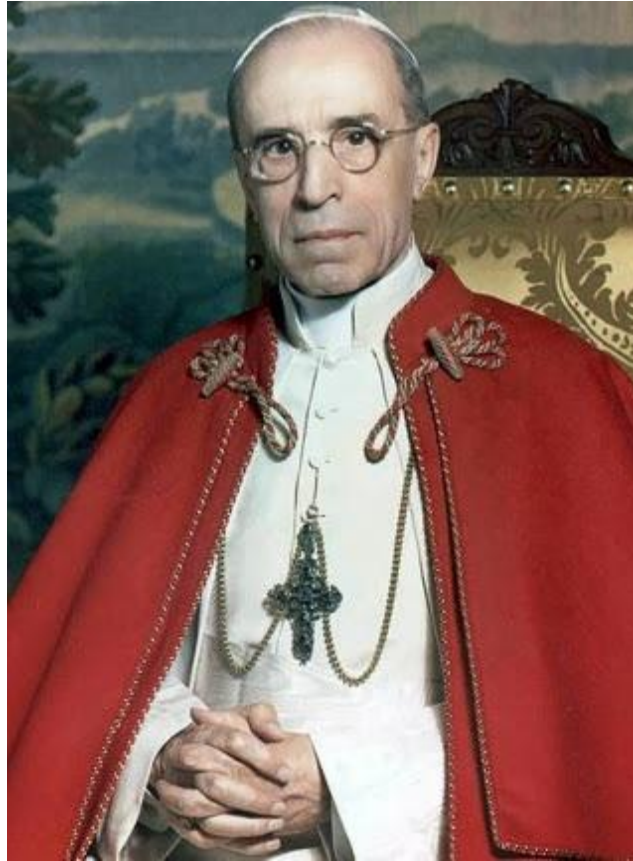
"Słowa te nasuwają opis usprawiedliwienia grzesznika: jest ono przeniesieniem ze stanu, w którym człowiek rodzi się jako syn pierwszego Adama, do stanu łaski i przybrania za synów Bożych przez drugiego Adama Jezusa Chrystusa naszego Zbawiciela; to przeniesienie po ogłoszeniu Ewangelii nie może się dokonać **bez kąpieli odrodzenia lub jej pragnienia (*sine lavacro regenerationis aut eius voto*)**, jak jest zapisane: «Jeśli ktoś nie odrodzi się z wody i z Ducha Świętego, nie może wejść do Królestwa Bożego»".

To nauczanie Soboru Trydenckiego zostało powtórzone i wyłożone w *Katechizmie Soboru Trydenckiego*:

"I trzeba pilno Chrześcijany upominać, aby dziatki swe, jak tylko bezpiecznie to być może, do kościoła przynosili i z zwyczajnymi obrządkami ochrzcić dali. Bo gdy dziatki małe nie mają innego żadnego sposobu, za którym by zbawienia dostać mogły, tylko przez Chrzest, więc łatwo stąd rozumieć możemy, jak oni winni bardzo zostają, którzy im łaskę tego Sakramentu dłużej niżeli potrzeba wyciąga, odkładają, zwłaszcza, gdy dla ich słabości niezliczone prawie przypadki i niebezpieczności życia nad nimi wiszą. Aczkolwiek zwyczaj dawnego Kościoła pokazuje, że musi być różny sposób zachowany w tych, którzy już są dorośli i rozum stateczny mają, to jest: którzy z niewiernych pochodzą... A chociaż to rzeczą jest pewną, jednak Kościół nie zwykł ludziom takowym Sakramentu Chrztu zaraz używać, lecz ustanowił, aby do pewnego czasu odłożony był **ponieważ ona odwłoka, w tych, którzy już rozum mają, takiej zlej przygody i niebezpieczeństwa nie czyni, jaką my już w małych dziatkach być pokazali; bo pewne przedsięwzięcie przyjęcia Chrztu i ona za bezbożny żywot pokuta, jest dostateczna do łaski i sprawiedliwości osiągnięcia, jeżeliby przeszkodziła jaka nagła przygoda, aby wodą zbawienną obmyci być nie mogli**".

Analogia do chrztu pragnienia znajduje się ponadto w nauczaniu Soboru Trydenckiego o żalu doskonałym, który godzi człowieka z Bogiem, zanim rzeczywiście przystąpi do Sakramentu Pokuty:

"...jednak nie należy przypisywać tego pojednania samemu żalowi bez pragnienia sakramentu, ono jednak w tym żalu jest zawarte" (Denzinger 898).

Papież Pius XII

Nauczanie papieskie

Można przytoczyć liczne przykłady papieskiego nauczania dotyczące chrztu pragnienia. Już w XII wieku, w nauce PAPIEŻA INNOCENTEGO III (*Apostolicam Sedem*) znajdujemy:

"O kapłanie, o którym nam donosi Wasza Wielebność, że umarł nie otrzymawszy wody [zbawczego] chrztu, możemy bez wahania twierdzić, iż wiara w świętą Matkę Kościół i wyznanie imienia Chrystusowego, w którym wytrwał do końca, uwolniły go od grzechu pierwородnego i zapewniły mu szczęśliwość niebiańskiej ojczyzny. Proszę przeczytać sobie VIII [raczej XII] księgę *De Civitate Dei* św. Augustyna, gdzie m.in. jest napisane: «Chrzest udzielany jest niewidocznie, kiedy nie wyklucza się go z pogardy do religii, lecz [jest uniemożliwiony] przez śmierć». Proszę także sobie otworzyć księgę św. Ambrożego o śmierci Walentyniana [c. 51 - PL 16, 1435; CSEL 73, 354], gdzie mówi to samo. **Ponieważ sprawa i tak już jest przesądzona, trzymajmy się opinii Ojców i proszę za wspomnianego kapłana zarządzić zwyczajne modły w waszym kościele oraz złożyć ofiarę Bogu"** (Denzinger 388).

W innym papieskim nauczaniu tego samego PAPIEŻA (*Debitum pastoralis officii*, 28 sierpnia 1206), czytamy:

"Słusznie [Wasza Wielbność] podała mi do wiadomości sprawę pewnego Żyda, który przebywał w środowisku wyłącznie żydowskim, a znajdując się w niebezpieczeństwie śmierci, sam zanurzył się do wody, mówiąc: «Ja się chrzczę w imię Ojca i Syna i Ducha Świętego».

Na pytanie, które teraz powstało, czy ma być na nowo ochrzczony ten Żyd trwający w pobożności wiary chrześcijańskiej, odpowiadamy, że inny ma być udzielający chrztu, a inny ochrzczony, jak to jasno wynika ze słów Pana Jezusa do Apostołów: «Udzielajcie chrztu wszystkim narodom» [por. Mt. 28, 19]. Ów Żyd winien więc być na nowo ochrzczony przez kogoś innego, aby było oczywiste, że inny jest ten, kto przyjmuje chrzest, a inny udzielający go... **Niemniej jednak, gdyby był zaraz umarł, na pewno dostałby się natychmiast do [niebiańskiej] ojczyzny ze względu na wiarę w sakrament, chociaż bez sakramentu wiary**" (Denzinger 413).

1 października 1567 roku, PAPIEŻ ŚW. PIUS V potępił błędy Michaela du Bay (Bajusa), który twierdził, że "Doskonałą i szczerą miłość pochodzącą «z czystego serca i z dobrego sumienia i z wiary nieobłudnej» (I Tym. 1, 5) mogą posiadać zarówno katechumeni jak i pokutnicy przed odpuszczeniem grzechów" (Denzinger 1031). Katechumeni mogą uzyskać odpuszczenie grzechów przed chrztem.

PAPIEŻ PIUS XI zatwierdził najnowsze wydanie *Rituale Romanum*, które zawiera przepisy i formuły sakramentów, błogosławieństw i konsekracji. W ogólnych wytycznych zamieszczonych przed obrzędami chrztu stanowi:

"Chrzest święty, brama do religii chrześcijańskiej i do życia wiecznego, zajmuje pierwsze miejsce wśród sakramentów ustanowionych przez Chrystusa dla Nowego Przymierza, jest dla wszystkich niezbędny do zbawienia, czy to w akcie czy też w pragnieniu".

PAPIEŻ PIUS XII, 28 lipca 1949 roku, zatwierdził instrukcje Świętego Oficjum, dotyczące nauczania Kościoła katolickiego na temat chrztu pragnienia (*Canon Law Digest* – Bouscaren/O'Connor). Święte Oficjum otwarcie nawiązuje do Soboru Trydenckiego, a także do encykliki Papieża Piusa XII, *Mystici Corporis*, aby podkreślić, że Chrzest Pragnienia jest bezspornym nauczaniem katolickiego Kościoła.

Ponadto, 29 października 1951 roku, PAPIEŻ PIUS XII zajął się pilną koniecznością chrztu niemowląt i pośrednio odniósł się do tego, czego katolicki Kościół konsekwentnie nauczał o pragnieniu chrztu u dorosłych:

"Jeśli to, cośmy dotąd mówili, odnosi się do zachowania życia przyrodzonego dziecięcia, to tym bardziej to wszystko domaga się zachowania życia nadprzyrodzonego, które noworodek otrzymuje podczas Chrztu św. Nie mamy bowiem teraz innego sposobu udzielaniu tego życia dziecku, które jeszcze nie doszło do używania rozumu. Posiadanie przez człowieka stanu łaski w chwili śmierci jest bezwzględnie konieczne do zbawienia. Bez łaski nie można osiągnąć szczęśliwości wiecznej, nadprzyrodzonej, dojść do błogosławionego widzenia Boga. **Dorosłemu wystarcza w chwili śmierci (gdy nie ma możliwości otrzymania sakramentów świętych) jeden akt miłości dla zdobycia łaski uświęcającej i uzupełnienia braku chrztu świętego.** Dla dziecka nienarodzonego lub dla noworodka ta droga nie jest możliwa... łatwo zrozumieć wielkie znaczenie chrztu świętego dla dziecka znajdującego się w obliczu śmierci".

Kiedy studiujemy Kodeks Prawa Kanonicznego z 1917 roku, opracowany pod kierownictwem PAPIEŻA ŚW. PIUSA X i ogłoszony przez PAPIEŻA BENEDYKTA XV, znajdujemy tam odwołanie do nauczania Soboru Trydenckiego na temat chrztu pragnienia.

Kanon 737 stwierdza, że chrzest **"wszystkim konieczny jest do zbawienia i, przyjęty albo faktycznie, albo przynajmniej poprzez pragnienie"**. Przepis w łacińskim tekście Kodeksu Prawa Kanonicznego dla kanonu 737 bezpośrednio odnosi się do tych rozdziałów Soboru Trydenckiego, które dotyczą sakramentów w ogólności i jako uzasadnienie źródła tego kanonu. Następnie w odniesieniu do katolickiego pogrzebu, kanon 1239 deklaruje, że **"katechumeni, którzy nie z własnej winy umierają bez chrztu mają być traktowani jak ochrzczeni"**. Chociaż Kodeks Prawa Kanonicznego z 1917 roku został ogłoszony dla obrządku łacińskiego katolickiego Kościoła, to jest oczywiste, że te kanony, które odnoszą się do Boskiego Prawa obowiązują zarówno ryt łaciński jak i obrządki wschodnie. Kanoniści twierdzą, że tam, gdzie KPK 1917 powtarza Prawo Boże, to odnosi się do wszystkich katolików i jednoznacznie podają kanon 737 o chrzcie jako przykład.

Św. Ambroży, Ojciec i Doktor Kościoła (338-397), Biskup Mediolanu

Doktorzy Kościoła

Św. Ambroży, św. Augustyn, św. Tomasz z Akwinu, św. Alfons Liguori, św. Robert Bellarmin – wszyscy nauczają, że ludzie mogą być zbawieni przez chrzest pragnienia, jeśli nie z własnej winy umrą bez chrztu.

We wczesnym Kościele, ŚW. AMBROŻY (zm. 397) oświadczył:

"Słyszę, że szepczecie: on [cesarz Walentynian] nie przyjął sakramentu chrztu. Powiedzcie mi, co w nas jest poza wolą i pragnieniem? **On pragnął być przyjętym jako katechumen, zanim jeszcze przybył do Italii... i dał mi do zrozumienia, że przyjmie chrzest z moich rąk... Ponieważ się o to modlił, to bez wątpienia otrzymał**".

Za św. Ambrożym, ŚW. AUGUSTYN nauczał:

"Chrzest jest udzielany niewidzialnie temu, kogo śmierć, a nie lekceważenie religii wyklucza".

W trzynastym wieku, Wielki Doktor Anielski, św. Tomasz z Akwinu wykladał w swej *Summie*:

"Po drugie, ponieważ się go rzeczywiście nie ma, ale się go chce mieć; np. **człowiek, który pragnie być ochrzczony, ale przed przyjęciem chrztu przypadkiem umiera. Takowy może bez rzeczywistego chrztu dostąpić zbawienia z powodu pragnienia chrztu**, bo ono pochodzi z wiary, która działa przez miłość. Przez nią to Bóg wewnętrznie uświęca człowieka, jako że Jego potęga nie jest związana z widzialnymi sakramentami. **Stąd to św. Ambroży**

tak mówi o Walentynianie, który zmarł jako katechumen: «*Straciłem tego, którego miałem na nowo narodzić. Ale on nie stracił tej łaski, której pragnął*»".

Kolejny Doktor Kościoła, św. ROBERT BELLARMIN (1542-1621) w swoim dziele *De Romano Pontifice* (Liber II, Caput XXX, in: *Opera*, tom. I, Coloniae 1620, col. 702) powtórzył:

"*Boni Catechumeni sunt de Ecclesia, interna unione tantum, non autem externa*" ("Dobrzy katechumeni należą do Kościoła tylko przez więź wewnętrzną, jednakże nie przez więź zewnętrzną").

Po Soborze Trydenckim i wydaniu z postanowienia tego soboru Katechizmu, św. Alfons Liguori (1691-1787), wielki Doktor Kościoła, stwierdzał stanowczo:

"Nauką *de fide* jest to, że ludzie dostępują zbawienia również przez chrzest pragnienia, na mocy kanonu *Apostolicam*, «*de presbytero non baptizato*» i sesji 6, rozdział 4, Soboru Trydenckiego, gdzie mówi się, że nikt nie może się zbawić «bez kąpieli odrodzenia lub bez jej pragnienia»".

Papieże i biskupi (Jan van Eyck, Ołtarz Gandawski, 1432)

Obowiązek wiary rozciąga się na zwyczajne, powszechne nauczanie Kościoła

Najstosowniejsze będzie w tej kwestii rozważenie listu PAPIEŻA PIUSA XI do arcybiskupa Monachium – Scherra, w którym Papież wyraźnie stwierdził, że **obowiązek wiary katolików rozciąga się "na to także, co – jako objawione przez Boga – jest podawane w zwyczajnym nauczaniu całego Kościoła na świecie, a w konsekwencji uznane przez powszechną i stałą zgodę teologów katolickich jako należące do wiary"** (Denzinger 1683).

Rok później, ten sam Papież, w swoim SYLLABUSIE BŁĘDÓW (Denzinger 1722) potępił tych, którzy negowali ten obowiązek. Potępione twierdzenie nr 22:

"Obowiązki, którymi ściśle są związani nauczyciele i pisarze katolicki dotyczą tylko rzeczy już określonych przez nieomyłne orzeczenie Kościoła i podanych do powszechnego wierzenia, jako dogmaty wiary".

I wreszcie, Sobór Watykański w 1870 roku, nauczał uroczyście:

"Następnie, wiarą Boską i katolicką (*fide divina et catholica*) należy wierzyć w to wszystko, co jest zawarte w słowie Bożym spisany lub przekazany Tradycją i przez Kościół jest podawane do wierzenia jako przez Boga objawione, czy to w uroczystym orzeczeniu, czy też w zwyczajnym i powszechnym nauczaniu" (Denzinger 1792).

Nauka o chrzcie pragnienia była konsekwentnie i jednomyślnie głoszona przez biskupów i teologów na przestrzeni wieków. To nauczanie jest zawarte w zwyczajnym, powszechnym nauczaniu Kościoła. W dziele *Fundamentals of Catholic Dogma*, autorstwa dr Ludwiga Otta, znajdujemy:

"Biskupi sprawują swą nieomylną władzę nauczania w zwyczajny sposób, gdy w swoich diecezjach, w moralnej jedności z Papieżem, jednomyślnie głoszą tę samą naukę wiary i moralności. Sobór Watykański wyraźnie oświadczył, że również w prawdy Objawienia podawane jako takie przez zwyczajny i powszechny urząd nauczycielski Kościoła należy stanowczo wierzyć «boską i katolicką wiarą» (Denz. 1792). Ale osoby piastujące urząd zwyczajnego i powszechnego urzędu nauczycielskiego Kościoła są członkami całego episkopatu rozproszonego po całej ziemi. Zgodność doktrynalną biskupów można ustalić na podstawie wydanych przez nich katechizmów, listów pasterskich, zatwierdzonych przez nich modlitewników oraz decyzji poszczególnych Synodów. Wystarczy ogólna moralna zgodność, ale w tym przypadku niezbędna jest wyraźna lub milcząca zgoda Papieża, jako najwyższego zwierzchnika Episkopatu".

Ksiądz Adolphe Tanquerey (1854-1932)

Teologowie

Następujący, powszechnie uznani teologowie XX wieku dostarczają przykładów istnienia harmonii i spójności wiary katolickiej na temat chrztu pragnienia:

Ks. ADOLPHE TANQUEREY S. S. D. D.

Dogmatic brevior; ART. IV, (część I, II), 1945:

"Chrzest pragnienia. *Żal za grzechy, czyli doskonała miłość, z co najmniej domyślnym pragnieniem chrztu, w zakresie odpuszczenia grzechów zastępuje u dorosłych chrzest z wody.*

Jest to zdanie pewne.

Wyjaśnienie:

a) **Domyślne pragnienie chrztu, to znaczy takie, które jest zawarte w ogólnym celu zachowania wszystkich przykazań Bożych, jest, jak wszyscy się zgadzają, wystarczające u tego, kto jest nieprzewycięzalnie nieświadomy prawa chrztu;** podobnie, według bardziej powszechnej opinii, u kogoś, kto zna konieczność chrztu.

b) Doskonała miłość wraz z pragnieniem chrztu, gładzi grzech pierwotny i grzechy uczynkowe i dlatego napełnia łaską uświęcającą; ale nie odciska znamienia chrzcielnego i sama w sobie nie usuwa całej kary doczesnej za grzech; w następstwie czego, gdy pojawia się okazja, na tym, który został uświęcony w ten sposób ciąży obowiązek otrzymania chrztu z wody".

O. DOMINIC M. PRÜMMER OP

Moral Theology, 1949:

- "Chrzest pragnienia, który jest doskonałym aktem miłości zawierającym co najmniej w domyśle pragnienie chrztu z wody";
- "Chrzest krwi, który oznacza męczeństwo ponoszone dla Chrystusa przed przyjęciem chrztu z wody".
- **"Oдноśnie skutków chrztu krwi i chrztu pragnienia... oba skutkują łaską uświęcającą... chrzest krwi zwykle gładzi wszystkie grzechy powszednie i kary doczesne..."**.

O. FRANCIS O'CONNELL CSsR

Outlines of Moral Theology, 1953

- "Chrzest pragnienia... jest aktem boskiej miłości lub doskonałej skruchy...".
- "Te środki (tzn. chrzest krwi i pragnienia) zakładają istnienie u przyjmującego przynajmniej domyślnej woli przyjęcia sakramentu".
- "... jeśli nawet niemowlę może zyskać korzyść z chrztu krwi, jeśli zostanie zabite przez osobę, kierującą się nienawiścią do wiary chrześcijańskiej..."

MSGR. J. M. HERVÉ

Manuale Theologiae Dogmaticae (Vol. III, rozdz. IV), 1931

"II. *O tych, którym chrzest z wody może zostać uzupełniony:*

Różne chrzty: z samego Soboru Trydenckiego i z tego, co zostało powiedziane, niepodważalnym jest, że chrzest jest konieczny, czy to faktyczny czy też w pragnieniu; dlatego w nadzwyczajnym przypadku może zostać uzupełniony. Ponadto według nauki katolickiej, sakrament chrztu w dwóch przypadkach może zostać uzupełniony, chodzi mianowicie o akt doskonałej miłości wraz z pragnieniem otrzymania chrztu oraz śmierć męczeńską. Ponieważ te dwa przypadki stanowią rekompensatę za chrzest z wody, to one same są nazywane chrztem, ponadto, aby można było rozumieć pod jedną nazwą rodzajową, **to akt miłości wraz z pragnieniem chrztu nazywany jest *baptismus flaminis* (chrztem z ducha) i *martyrium* (chrztem z krwi)**".

Ks. HIERONYMUS NOLDIN SJ, ks. ALBERT SCHMITT SJ

Summa Theologiae Moralis (Vol. III, *De Sacramentis*); Liber II, Quaestio prima, 1921:

"Chrzest ducha (*flaminis*) to doskonała miłość lub skrucha (żał za grzechy), w której zawarte jest pragnienie przyjęcia sakramentu chrztu; doskonała miłość i doskonała skrucha mają jednak moc udzielania łaski uświęcającej".

Ks. ARTHUR VERMEERSCH SJ

Theologiae Moralis (Vol. III, Tractatus II), 1948:

"Chrzest z ducha (*flaminis*) jest aktem doskonałej miłości lub skruchy, o ile zawiera on przynajmniej milczące pragnienie otrzymania sakramentu. Dlatego może odnosić się tylko do osób dorosłych. Nie wyciska znamienia; ... ale gładzi wszelki grzech śmiertelny wraz z wyrokiem kary wiecznej, zgodnie z: «A kto mnie miłuje, będzie miłowany przez Ojca mego»" (Jan 14, 21)".

Ks. LUDOVICUS BILLOT SJ, *De Ecclesiae Sacramentis* (Vol. I); Quaestio LXVI; Thesis XXIV, 1931:

"Chrzest z ducha (*flaminis*), który jest również nazywany chrztem skruchy lub pragnienia, jest niczym innym, jak aktem miłości lub żalu doskonałego obejmującego pragnienie otrzymania sakramentu, zgodnie z tym, co powiedziano powyżej, a mianowicie, że serce każdego jest poruszane przez Ducha Świętego, aby uwierzył i kochał Boga oraz żałował za swoje grzechy".

Ks. EDUARDUS GENICOT SJ, *Theologiae Moralis Institutiones* (Vol. II); Tractatus XII – 1902:

"Chrzest z ducha (*flaminis*) polega na akcie doskonałej miłości lub żalu doskonałego, z którymi zawsze wiąże się wlanie łaski uświęcającej...

Oba nazywane są «pragnienia» (*in voto*) ...; doskonałej miłości, ponieważ zawsze wiązało się to z pragnieniem, przynajmniej domyślnym przyjęcia tego sakramentu, absolutnie niezbędnego do zbawienia".

Ks. ALOYSIUS SABETTI SJ, ks. TIMOTHEUS BARRETT SJ

Compendium Theologiae Moralis; Tractatus XII, De Baptismo (Cap. 1) – 1926:

"Chrzest, brama i fundament sakramentów, faktyczny, a przynajmniej w pragnieniu jest wszystkim niezbędny do zbawienia...

Od chrztu z wody, który nosi nazwę *baptismus fluminis*, odróżnia się chrzest z ognia albo ducha czyli z żądzy (*baptismus flaminis*) i chrzest krwi (*baptismus sanguinis*); przez te dwa ostatnie rodzaje chrztu może być dopełniony chrzest we właściwym znaczeniu, jeśli udzielenie tego chrztu jest niemożliwe. Pierwszy z nich (tj. chrzest z ducha) jest pełnym nawróceniem do Boga poprzez żal doskonały lub miłość, o ile zawiera wyraźne lub przynajmniej domyślne pragnienie otrzymania chrztu z wody... Chrzest z ducha (*flaminis*) i chrzest krwi są nazywane chrztem pragnienia (*in voto*)".

Płaskorzeźba: Męczeństwo św. Emerencjany (Ercole Ferrata, 1660),
kościół św. Agnieszki w Rzymie (Sant'Agnese in Agone)

Martyrologium rzymskie

"23 stycznia: W Rzymie świętej Emerencjany, panny i męczenniczki. Kiedy **jako katechumenka** modliła się u grobu świętej Agnieszki, swojej siostry mlecznej, została przez pogan ukamienowana".

"12 kwietnia: W Bradze w Portugalii, świętego Wiktora, męczennika. *Był dopiero katechumenem, nie chciał jednak oddać czci boskiej bałwanowi, ale mężnie wyznawał Chrystusa. Po wielu torturach ścięty zasłużył sobie na chrzest we własnej krwi*".

"25 sierpnia: W Arles, we Francji, także świętego Genesjusza. Jako pisarz sądowy nie chciał przykładąć ręki do wyroków śmierci na chrześcijan i dlatego porzucił zawód pisarza i wyznał, że jest chrześcijaninem. Pojmano go i skazano na karę śmierci przez ścięcie. Tak **własną krwią ochrzczoney** otrzymał wieniec męczeński".

Bp Mark A. Pivarunas CMRI

Artykuł z czasopisma "The Reign of Mary", nr 166, Fall 2017 (www.cmri.org) (1)

Tłumaczył z języka angielskiego Mirosław Salawa

Przypisy:

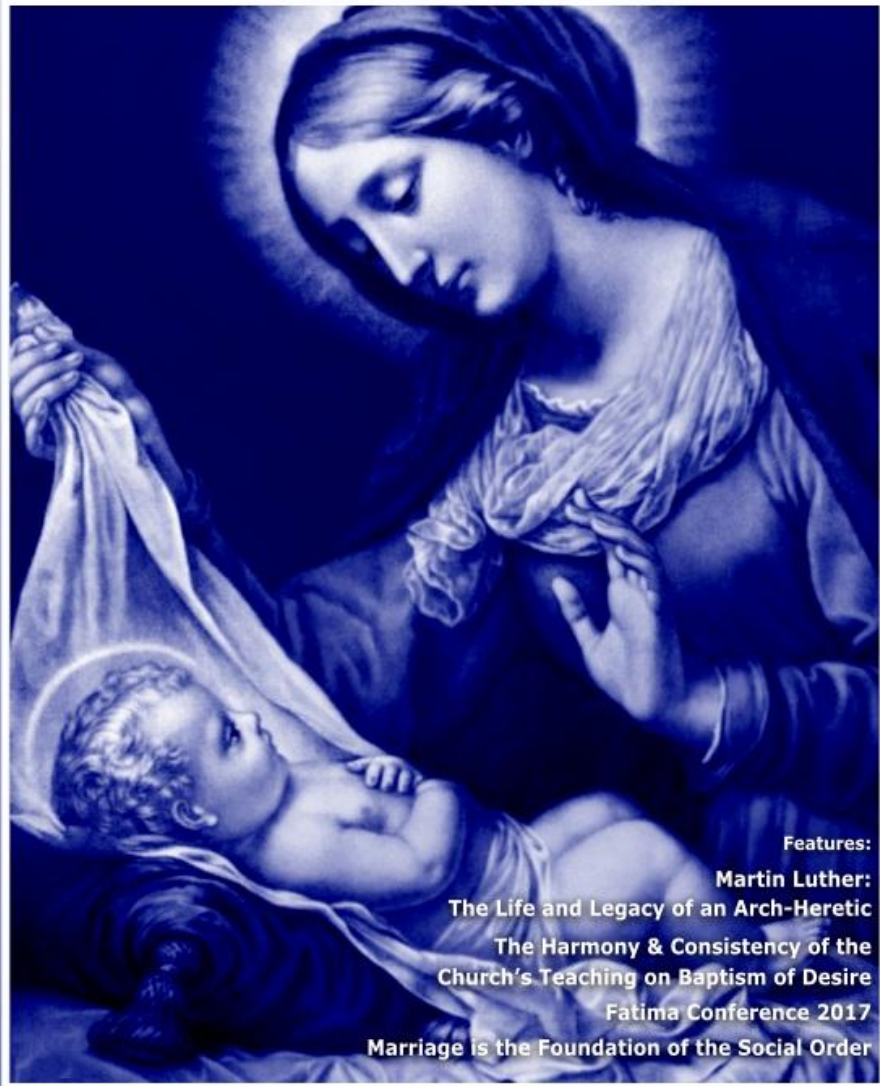
(1) Por. 1) Bp Mark A. Pivarunas CMRI, a) [Cześć ku Najświętszej Maryi Pannie katolicką odpowiedzią na niepokoje współczesnego świata.](#) b) [Falszywa tolerancja i bluźnierstwo Franciszka I \(Jorge Bergoglio\).](#) c) [Zapowiedź "kanonizacji" Jana Pawła II – człowieka, który odstąpił od wiary katolickiej łamiąc I przykazanie Dekalogu.](#) d) [Ocena spotkań w Asyżu w 1986 i 2011.](#) e) [Cześć do Najświętszego Sakramentu u katolików i świętokradztwa modernistów.](#) f) [Boskie Macierzyństwo Najświętszej Maryi Panny.](#) g) [Sedewakantyzm.](#) h) [Odpowiedzi na zarzuty wobec stanowiska sedewakantystycznego.](#) i) [Vaticanium II "w świetle Tradycji"?](#) j) [O Przysiędze antymodernistycznej.](#) k) [Czasy ostateczne a fałszywy ekumenizm.](#) l) [Sede vacante. Rocznica śmierci papieża Piusa XII.](#) m) [Fatima, negocjacje FSSPX z modernistami i stanowisko arcybiskupa Lefebvre.](#) n) [Życie sakramentalne Kościoła w dobie modernistycznej apostazji.](#) o) ["Synod o rodzinie" otwiera ludziom oczy na odstępstwo modernistycznej hierarchii.](#) p) [Wizyta antypapieża Franciszka w USA i "Synod o rodzinie" \(2015\).](#)

2) Ks. Benedict Hughes CMRI, a) [A on znowu swoje! Bergoglio wywołuje zgorszenie wśród katolików nonszalanckim podejściem do małżeństwa.](#) b) [Zaniechanie potępienia: Bergoglio zaniedbuje obowiązek potępienia zła.](#) c) [Franciszek okazuje względy dla ruchu charyzmatycznego.](#) d) [Farsa Vaticanum II. Rzetelna ocena soboru po pięćdziesięciu latach.](#) e) [Neopapież – fałszywy papież.](#) e) [Ciężkie zaniedbanie: Całkowita porażka soborowej hierarchii w egzekwowaniu norm moralnych.](#) f) [Nowa encyklika: Bergoglio wykorzystuje koniunkturę na "zmiany klimatyczne".](#) g) [Nowa Religia Człowieka. Bergoglio propaguje naturalizm w "papieskich wideo-przesłaniach".](#) h) ["Papież" Franciszek kontra św. Franciszek. Haniebna karykatura Wielkiego Świętego.](#) i) [Milczenie pasterzy.](#) j) [Wielomówstwo. Dlaczego moderniści publikują takie rozwlekłe dokumenty?](#) k) [Marcin Luter. Życie i dziedzictwo arcyheretyka.](#) l) [Usprawiedliwienie i zbawienie. Co głosił ks. Leonard Feeney?](#)

- 3) Bp Konrad Martin, a) *O konieczności Chrztu świętego.* b) *Dogmat Zmartwychwstania.* c) *Katolicka nauka wiary.* d) *Katolicka nauka obyczajów.* e) *Wyznanie wiary (professio fidei).*
- 4) Ks. Ludwik Kösters SI, *Kościół wiary naszej.*
- 5) Ks. Włodzimierz Piątkiewicz SI, *Mistyczne Ciało Chrystusa a charaktery sakramentalne. Studium dogmatyczne.*
- 6) Ks. Józef Stanisław Adamski SI, a) *Łaska Boża czyli podniesienie człowieka do porządku nadprzyrodzonego.* b) *Siła łaski uczynkowej: dostatecznej i skutecznej. Skuteczność łaski uczynkowej w systemie tomistów i molinistów.* c) *Tajemnice w Religii.* d) *Stanowisko papieża w Kościele Chrystusowym.* e) *Kilka uwag o sumieniu i wykład psalmu "Miserere".*
- 7) Ks. Jan Domaszewicz, *Ze skarbicy wiedzy teologicznej. Studium dogmatyczne na podstawie św. Tomasza, Doktora Anielskiego.*
- 8) Ks. dr Maciej Sieniatycki, a) *Apologetyka czyli dogmatyka fundamentalna.* b) *Zarys dogmatyki katolickiej.* c) *System modernistów.* d) *Modernistyczny Neokościół.* e) *Problem istnienia Boga.* f) *Dogmatyka katolicka. Podręcznik szkolny.* g) *Główne zasady etyki Kanta a etyka chrześcijańska.* h) *Modernizm w książce polskiej.*
- 9) Ks. Jacek Tylka SI, a) *Dogmatyka katolicka.* b) *Traktat o Kościele Chrystusowym.* c) *O obojętności, czyli indyferentyzmie w rzeczach religii.* d) *O własnościach religii.* e) *O cnotach heroiczych.*
- 10) Ks. Dr Jan Czuj, a) *"Extra Ecclesiam salus non est" w świetle nauki św. Augustyna.* b) *Walka św. Augustyna z herezją pelagianizmu.* c) *Apologety Tertuliana dowód z przedawnienia przeciw heretykom.*
- 11) Fr. Thomas Maria Zigliara OP, S. R. E. Cardinalis, *Propaedeutica ad Sacram Theologiam in usum scholarum, seu Tractatus de ordine supernaturali.*
- 12) Ks. Franciszek Perriot, *Poza Kościołem nie ma zbawienia.*
- 13) O. Jan Jakub Scheffmacher SI, *Katechizm polemiczny czyli Wykład nauk wiary chrześcijańskiej przez zwolenników Lutra, Kalwina i innych z nimi spokrewnionych, zaprzeczanych lub przekształcanych.*
- 14) Ks. Marian Morawski SI, a) *Świątych Obcowanie. Część pierwsza: Komunia między duszami.* b) *Dogmat łaski. 19 wykładów o porządku nadprzyrodzonym.* c) *O nabożeństwie do Najświętszego Serca Jezusowego w stosunku do dogmatu i kultu katolickiego.*
- 15) Papież Pius XII, a) *Encyklika "Mystici Corporis Christi". O Mistycznym Ciele Chrystusa (Litterae encyclicae "Mystici Corporis Christi").* b) *Encyklika "Sacra Virginitas" o Świętym Dziewictwie (Litterae encyclicae "Sacra virginitas" de sacra virginitate).*
- 16) Kongregacja Św. Inkwizycji, *Wyznanie Wiary dla heretyków przechodzących na łono Kościoła katolickiego.*
- 17) Ks. Jan Rosiak SI, a) *Chrystus mistyczny.* b) *Idąc nauczajcie.* c) *Wiara i "doświadczenie religijne".* d) *Suarez. 1548 – 1617.*
- (Przypisy oraz niektóre ilustracje od red. **Ultra montes**).

The

Reign of Mary

Features:
Martin Luther:
The Life and Legacy of an Arch-Heretic
The Harmony & Consistency of the
Church's Teaching on Baptism of Desire
Fatima Conference 2017
Marriage is the Foundation of the Social Order

www.CMRI.org

Fall 2017

([HTM](#))

© *Ultra montes* (www.ultramontes.pl)
Cracovia MMXVIII, Kraków 2018